

Výlet jedna báseň

(autorka Anna Filípková, IV.)

V dnech devatenáct až dvacet
jela kvarta na výlet.
Lepší než do školy se vracet,
to raději poznat svět.

Před vlakem asi v devět hodin
odjeli jsme od svých rodin.
Směr Uherské Hradiště
a vlak se změnil v bojiště.

Každý hledal sedadlo svoje
- to byly zmíněné boje.
Jednou jsme ještě přisedali,
nechali jsme jen ty, co spali.

Pak sedli jsme na vláček turistický,
ten na výletech nej je vždycky.
Pak začali jsme svou hrdinou výpravu
- brzdili jsme dopravu.

Správce campu byl však líný,
čekali jsme na něj půl hodiny.
Než se konečně rozhoupal,
každý druhý málem spal.

Pak minigolf a lov na míčky,
zakopla jsem - blbý tkaničky.
Dál chutnali jsme prameny tamní
nej byla voda na oplachování.

Dostali jsme i oplatky,
už tehdy jsme chtěli být u chatky.
Nesplnili však skromné naše přání,
čekaly nás ještě kilometry putování.

Na bowling a pizzu jsme se vydali,
než jsme tam došli, všichni sípali.
Následně všichni pospolu,
objednali kofolu.

Čekalo nás těžké rozhodnutí:
která pizza nám víc po chuti
není tak snadné rozhodovat
když víte jen, že máte hlad.

Když jsme potom odcházeli,
všechna patra se tam chvěly,
jak nadávali na zimu,
ti, co neměli mikinu.

Běželi jsme s deštěm v zádech
a bolel nás každý nádech.
Když šlapali jsme k chatkám schody,
crčely z nás proudy vody.

Metali jsme z očí blesky
- jen co jsme došli, bylo hezky.
A za posledním zmoklým poutníkem
šla Urbánková - a s deštníkem...

Další ráno a ZOO čeká
jeli jsme tam rychlostí šneka.
rozchod dvě a půl hodiny
- tak akorát abychom snědli svačiny.

Mám podezření neveselé
na našeho ředitele,
že Lučnou prosil v kleče,
ať nás strčí do lví klece.

Pak přišel oběd,
a ve městě rozchod opět.
Zas v původním stavu domů,
máme však vzpomínky k tomu.

Výlet do Luhačovic

Dne 19. 6. se naše třída kvarta vydala na školní výlet. Naším cílem byly Luhačovice, slavné lázeňské město.

Na cestu jsme se vydali vlakem, podařilo se nám najít místo k sezení a cesta byla příjemná, snad až na to přisedání.

Prvním velkým zážitkem výletu byl turistický vláček, který nás vezl od nástupiště vlaku do kempu. Naše třída všechny okolo halasně zdravila a užívala si závistivé pohledy kolemjdoucích. Ale z vláčku měli nepochybně „největší“ radost řidiči za námi. Jejich nasupené pohledy o tom leccos vypovídaly.

V kempu jsme dostali dobrý oběd a ubytovací zařízení bylo i přes všechna hrůzná očekávání čisté a útulné. Bydleli jsme v chatkách po třech a po čtyřech a konkrétně v naší chatce se strhl lýtý boj o postele. Do lákavě vyhlížející přehrady nás vyučující utopit nepustily a místo toho se šly ochutnávat minerální prameny. Ochutnali jsme hned tři. Nejvíce nás nadchla oplachová voda...

Delikátní. Ještě předtím jsme si zahráli minigolf a někteří z nás i novou hru „Najdi mičudu v řece“. Jistě se jednou stane olympijskou disciplínou.

Po lázeňské oplatce nás čekala odyssea do Pozlovic. V cíli – v pizzerii U Jána - jsme si zahráli bowling.

S plnými žaludky nás naše cesta vedla poté zpátky do kempu. Dostali jsme se k přehradě z opačné strany a bylo nutno ji obejít. Začaly se nad námi stahovat mraky a déšť nebyl daleko. Někteří z nás se rozběhli do kempu, jiní (banda jedna zatracená) našli branku a déšť přechytračili.

Po noci a dobré snídani nás autobus odvezl do ZOO v Lešné. Tam jsme dostali rozchod a každý šel svou cestou. Podařilo se nám zastihnout např. krmení tuleňů, jiní viděli například Japonskou zahradu.

Když se naším paním profesorkám podařilo sehnat rozuteklé stádo třídy kvarty dohromady, jeli jsme na oběd a po něm nás čekala poslední procházka v Luhačovicích.

Pak zase boj o místa ve vlaku a konečně domov...

Hana Pokorná, IV.

Momentka z Pozlovic (čekání na pizzu více než dlouhé...)

Kdy nám tu pizzu už donesou?

Ti troubové snad ještě ve vaně jsou...

Ta hrůza nedá se vyjádřit slovy.

Mají se věnovat zákazníkovi!

Oni je snad zdrželi na stanici záchytné,

za to těm lumpům nedám spropitné.

Spropitným se přece vyjádří pochvala,

ale.....stejně bych jim ho nedala.

Já budu žádat reklamaci

a nebo zažaluji restauraci,

vyzkouším na nich právo útrpné,

pokud je to rychle netrkne!

(Anna Filípková, IV.)

/ důkaz, že umění vzniká z utrpení... /